

C:\Users\Plazma\Desktop\307\Block_Lawrence-Ehrengrafova_povinnost.pdb

PDB Name: Block L. Ehrengrafova povinnost
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.12.2008
Modification Date: 3.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

LAWRENCE BLOCK
EHRENGRAFOVA POVINNOST

William Telliford se pokusil poškrábat na hlavě, zčásti proto, že ho svědila, zčásti z rozpaků. Svědila ho proto, že si za čtyři dny, které zatím pobýval ve vězení, nemohl umýt své dlouhé kaštanové vlasy. V rozpacích byl proto, že ten elegantní pán před ním mu navrhoval, že ho dostane z vězení.

"Tomu nerozumím," pravil. "Advokáta mi už určil soud. Mladšího muže, jmenuje se myslím Trabner. Vy asi nejste jeho společník nebo něco podobného, že ne?"

"Rozhodně ne."

"Vy se jmenujete..."

"Martin Ehrengraf."

"No, já vám děkuju za návštěvu, pane Ehrengrafe, ale já už právníka mám, toho pana Trabnera, a..."

"A jste spokojen s panem Trabnerem?"

Telliford sklopil oči a upřel je na obuv malého advokáta, nádherně vyleštěné černé polobotky. "Řekl bych, že je v pořádku," pronesl váhavě.

"Ale?"

"Ale nevěří, že jsem nevinný. Tím chci říct, že patrně pokládá za samozřejmé, že jsem vinen a že by pro mě podle něj bylo nejlepší, kdybych se přiznal, že jsem vinen zabitím nebo něčím takovým. Mluví o tom, že by se nějak dohodl s okresním státním zástupcem o předběžném závěru, že půjdu do vězení, a je jen záležitostí soudu, na jak dlouho."

"Tím jste odpověděl na mou otázku," usoudil Ehrengraf a na úzkých rtech mu pohlál úsměv. "Vy se svým právníkem spokojen nejste. Určil vám ho soud. Na vás teď je, abyste ho takřikajíc zklamal a místo něho si vzal mne. Na to máte totiž právo."

"Ale já nemám peníze. Trabner mě měl hájit zdarma, což je asi tak právě tolik, kolik si můžu dovolit. Já nevím, jaké honoráře si počítáte za případy, jako je můj, ale vsadil bych se, že malé nebudou. Ten váš oblek vám určitě nevěnovala Armáda spásy."

Ehrengraf se rozzářil. Jeho oblek, v popelavé šedi, šil krejčí z těch nejlepších. Košili měl růžovou, se stojacím límečkem. Vesta byla pestrá, černé a červené kostky na krémovém podkladě, a kravatu zdobily třicetimetové pruhy červené a popelavě šedivé. "Honoráře pobírám vskutku vysoké," připustil. "Za vaši obhajobu bych si normálně počítal osmdesát tisíc dolarů."

"Osmdesát dolarů by bylo na můj rozpočet příliš," podotkl William Telliford. "Osmdesát tisíc - inu, takovou sumu bych vydělal tak za deset let."

"Ale já navrhuji, že vás budu hájit zdarma, pane."

William Telliford hleděl jako u vyjevení, v neposlední řadě proto, že si ani nevzpomínal, kdy ho někdo naposledy oslovil pane. Popravdě řečeno, tento mladý muž nebudil nejlepší dojem, vypadal poněkud schlíplé a zanedbaně. Jeho džíny potřebovaly na kolenou záplaty. Kostkovaná flanelová košile volala po vyprání a žehliče. Jeho sportovní boty byly sešlapané a ponožky nezbývalo než vyhodit.

"Ale..."

"Ale proč?"

Telliford přikývl.

"Protože jste básník," pravil Martin Ehrengraf.

"Básníci," pronesl Ehrengraf, "jsou zneuznaní zákonodárci vesmíru."

"To je nádherná," řekla Robin Littlefieldová. Nevěděla dost dobře, co si má o tom mužičkovi myslet, ale rozhodně působil silným dojmem. "Mohli byste to říct ještě jednou? Chtěla bych si to zapamatovat."

"Básníci jsou zneuznaní zákonodárci vesmíru. Ale nepřipisujte tuto myšlenku mně. Já ji neřekl první. To Shelley."

"Vaše manželka?"

Právníkovy hluboko posazené černé oči se znatelně zúžily. "Percy Bysshe Shelley," řekl tiše. "Narodil se roku 1782, zemřel 1822. Veliký básník."

"Aha."

"Takže váš mladý muž je jedním ze zneuznaných zákonodárců vesmíru. Nebo byste mohla dát přednost řádkům Arthura O'Shaughnessyho: Jsme tvůrcové hudby a jsme snílci snů.' Znáte tu báseň?"

"Myslím, že ne."

"Líbí se mi druhá sloka," řekl Ehrengraf a citoval, s hlavou skloněnou ke straně.

Z nádherných popěvků
drobných stavíme osady mocných
a příběh smyšlený tiše
je základem mohutné říše.
Na trůn vystoupí jediný snilek,
kterého nesklíčil strach,
a tři, jež napadl nový trylek,
srazí tu říši zas v prach.

"Vy dovedete krásně přednášet. Ale já toho bohužel o poezii moc nevím."

"Vy si bezpochyby schováváte nadšení pro básně pana Telliforda."

"Víte, mně se líbí, když mi je Bill čte. Líbí se mi, jak ty básně znějí, ale musím se přiznat, že ne vždycky chápu, co má na mysli."

Ehrengraf zazářil a rozpřáhl ruce. "Ale znějí dobře, vidíte? Slečno Littlefieldová, odvážíme se požadovat od poezie víc, než aby oblažila náš sluch? Já nesleduji příliš moderní básnictví, slečno Littlefieldová. Dávám přednost bardům dřívější doby, která měla v sobě víc nevinnosti. Jejich verše jsou často prostší, ale já si nečiním nárok na to, abych kterékoli ze svých oblíbených básní rozuměl. Z dobré poloviny nemám tušení, oč jde takovému Blakeovi, slečno Littlefieldová, ale to mi nebrání kochat se jeho dílem. Ten sonet vašeho mladého muže, ta báseň o tom, jak jede vlakem napříč Kansasem a pozoruje měsíc. Jistě si na ni vzpomínáte."

"Tak trochu."

"Píše, že měsíc 'bičuje vlnami přílivu vzdouvající se kraj'. To je kouzelná řádka, slečno Littlefieldová, a komu záleží na tom, jestli celá báseň je srozumitelná nebo ne? Kdo by trval na takové malichernosti? William Telliford je básník a já jsem povinen ho hájit. Jsem si jist, že on tu ženu zavraždit nemohl."

Robin si kousala nehet na palci. "Policie si je dost jistá, že to udělal," řekla. "Z předsíně našeho domu zmizela požární sekera a zasklená skříňka, kde visela, byla rozbitá. A ta Janice Penroseová, se kterou žil předtím, než potkal mě - tak prý pořád ještě někdy kolem jejího domu brouzdal, když jsem vařila večeři. A tu požární sekeru nikdy nenašli, ale Bili přišel domů s dřínami a košili od krve a nemohl si vzpomenout, co se dalo. A viděli ho poblíž, co ona bydlela, a to odpoledne pil a k tomu vykouřil plno marjánky a navíc bral vždycky prášky. Všechny možné a taky nějaké zelené pilulky, co někomu ukradl z lékárníčky, nikdy jsme pořádně nevěděli, co to je, ale zamotaly nám hlavu, jen co je pravda."

"Umělec velmi často experimentuje na sobě samém," řekl Ehrengraf s porozuměním. "Pomyslete na De Quinceyho.

Považte si, že Colendge se probudil z opiového snu a celého Kublaj chána měl v hlavě, stačilo jen jej zapsat.

Samozřejmě ho vyrušil ten ztrěštěnec z Porlocku, ale text, který se mu podařilo zachránit, je nádherný. Znáte tu báseň, slečno Littlefieldová?"

"Zdá se mi, že jsme ji četli ve škole."

"Možná."

"Nenapsal snad také něco o nějakém albatrosovi? Nějaký chlápek zastřelil albatrosa nebo něco takového."

"Něco takového."

"Čím víc na to myslím," říkal William Telliford, "tím se mi zdá jasnější, že jsem musel Janice zabít. Totiž kdo jiný by to udělal?"

"Vy jste nevinný," popřel jeho slova Ehrengraf.

"Vážně si to myslíte? Já si nevzpomínám, co se ten den stalo. Bral jsem nějaké drogy a vypil hodně vína a pak jsem našel tu láhev whisky, kterou jsem myslel, že už nemáme, a tak jsem ji otevřel a to je asi tak to poslední, co si pamatuju. Od ty chvíle mám okno jak výkladní skříň a přišel jsem k sobě, až když jsem byl celý od krve. A já bývám v opilosti surový. Když jsem žil s Janice, několikrát jsem ji ztloukl a s Robin to bylo potom taky tak. To je jeden z důvodů, proč mě její otec nenávidí."

"Její otec vás nenávidí?"

"Pohrdá mnou. A já mu to nemůžu mít za zlé. On je typický selfmademan a má teď peněz jako želez, kdežto já žiju z potravinových poukázek. Na poezii se moc vydělat nedá."

"To je ostudné."

"Ba, ba. Když jsme se s Robin dali dohromady, měl z toho šok. Do té doby jí posílal každého prvního mastný šek, ale jakmile jsem se objevil já, byl s tím konec. Už žádné peníze. Její bratříček chodí do drahé soukromé školy a máti je samá kožšina, smaragd a diamant, kdežto Robin tře bídu s nouzí, protože jejímu otci se nelíbí, s kým se stýká."

"Zajímavé."

"Ten člověk mě vážně nenávidí. Někteří lidi mě berou, jiní ne, ale on mě nemůže vystát. Má mě za toho nejhoršího z nejhorších. Člověka to deptá, to mi věřte. Hrozně tlačil na Robin, my oba jsme byli na dně a já už jsem vůbec nemohl psát."

"To je hrozné." Ehrengrafova tvář se zachmuřila. "Opustila vás poezie?"

"Přesně tak. Prostě se ode mne odvrátila. Seděl jsem celý den nad prázdným papírem a nakonec jsem si řekl, ať to jde k čertu, a zapálil jsem si trávu nebo nalil víno a další den byl v háji. A nakonec jsem našel tu láhev whisky, a když jsem se

pak probral. ...," básník se pokusil o statečný úsměv, "no, podle vás jsem nevinný."

"Ovšemže jste nevinný, pane."

"Rád bych byl o tom přesvědčen jako vy, pane Ehrengrafe. Vůbec nevím, jak jste k tomu názoru došel?"

Jste básník," odpověděl drobounký právník. "A dále jste klient Martina H. Ehrengrafa. Moji klienti jsou vždycky nevinní. To je Ehrengrafova presumpce. Mimochodem, moje příjmy závisejí na nevině mých klientů."

"To nechápu."

Je to docela jednoduché. Moje honoráře, jak už jsme si řekli, jsou dost vysoké. Ale já je pobírám jen tehdy, když je moje práce úspěšná. Jde-li můj klient do vězení, pane Telliforde, neplatí mi nic. Nedostanu uhrazeny ani své výlohy."

"To je k nevíře," podivil se Telliford. "O něčem takovém jsem nikdy neslyšel. Pracuje takhle hodně právníků?"

"Myslím, že jsem jediný. Škoda, že se takový obyčej nerozšířil víc. Ostatně i v jiných svobodných povoláních."

Představte si, oč by se zvýšilo procento úspěšných operací, kdyby chirurgové dostávali zapláceno podle dosažených výsledků."

"To je svatá pravda. Víte, co je ironií osudu?"

"Co?"

"Pan Littlefield. Robinin otec. Ten by vám mohl zaplatit těch osmdesát tisíc bez mrknutí. Tolik peněz on má. Ale přitom, jak mu ležím v žaludku, by spíš zaplatil za to, aby mě dostal do vězení než z něho. Jinak řečeno, kdybyste pracoval pro něj, zaplatil by vám, kdybyste svůj případ prohrál. Není to ironie?"

"Ano, to je," připustil Ehrengraf.

Když William Telliford vstoupil do Ehrengrafovy kanceláře, právník ho stěží poznal. Básník byl oholen a o jeho vlasy zjevně pečoval znamenitý kadeřník. Měl černé sametové sako, kalhoty z krémově zbarveného flanelu. Oblékl si košili ze surového hedvábí a kolem krku ovinul kašmírovou šálu.

Ehrengrafovu překvapení se srdečně zasmál. "Vypadám jinak, vidíte?"

"Jinak," souhlasil Ehrengraf.

„Jnu, teď se už nemusím nuzovat." Mladý muž se posadil na jednu z Ehrengrafových židlí, vyhrnul si manžetu a ověřil si čas na přehnaně velkých zlatých hodinkách. "Robin si pro mne přijde za půl hodiny," vysvětlil, "ale já chtěl mít dost času, abych vám řekl, jak moc si vážím toho, co jste pro mne udělal. Věřil jste v mou nevinu, když jsem si nevěřil sám. A jsem si jist, že byste byl fantastický i v soudní síni, kdybych se tam dostal."

"Naštěstí k tomu nedošlo."

"Ano, ale kdo mohl tušit, jak se to vyvine? Že starý Jasper Littlefield zabije Janice, aby to svalil na mě a vymazal mě z Robinina života. Tomu se vážně nechtělo člověku věřit. On prostě hledal Robin a našel mě opilého do němoty, tak popadl sekeru ze skřínky, odtáhl mě do Janicina bytu, zabil ji a mě celého pomazal její krví. Já musel být úplně mimo, aby si byl jistý, že si z toho nebudu nic pamatovat."

"Tak to asi bylo."

"Policie tu požární sekeru nenašla a tomu jsem se tenkrát divil. Co jsem s ní mohl udělat, říkal jsem si, protože v hloubi duše jsem si opravdu představoval, že vinen jsem. Jenže to bylo tak, že si pan Littlefield sekeru odnesl s sebou, a potom, když zešlel, mohl ji použít."

"A také ji použil."

"A jak," řekl Telliford. "Nějaký psycholog v rozhovoru v jedněch novinách vykládal, že Littlefield musel celý život potlačovat své základní instinkty. Když zabil Janice, aby vyřídil mě, pohnulo to něčím v jeho nitru, nějakým spodním proudem násilnictví, který léta a léta rdousil. A potom konečně podlehl, vzal požární sekeru a vrhl se na ženu a syna, připravil je o život a pak zatelefonoval na policii, přiznal se a řekl jim zároveň, že zabil i Janice."

"To bylo od něj ohleduplné, že zatelefonoval," podotkl Ehrengraf.

"To mu musím přiznat," pravil básník. "A potom, ještě než tam policie dorazila, prosekl si tou sekerou tepny v zápěstích a vykrvácel."

"A vy jste svobodný člověk."

"A šťastný z té svobody," dodal Telliford. "Řeknu vám, že si připadám, jako bych seděl někde na střeše světa. Robin mě zbožňuje a jsem všechno, co má - mě a těch pár milionů, co jí nechal otec. Z její rodiny nikdo nežije a ona tak dědí sama. Už žádná hnusná kaše, žádné ubohé podkrovy, žádné vandrácské hadry. Jak se vám líbí moje nové kvádru?"

"Je to velká změna," řekl Ehrengraf diplomaticky.

"Víte, uvědomil jsem si teď, že už mi bylo zle z toho, jak vypadám, ze života, jaký jsem vedl. Teď můžu žít po svém, můžu svůj život uspořádat, jak chci."

"To je báječné."

"A vy jste člověk, který mi věřil, když mi tu víru nedával nikdo, ani já." Telliford se usmál s nelíčenou vřelostí. "Ani neumím vyjádřit, jak jsem vám vděčný. Mluvil jsem s Robin a říkal jí, že bychom vám měli zaplatit honorář. Vy jste mě z toho sice v pravém slova smyslu nevytáhl, ale podle vašeho systému máte dostat peníze bez ohledu na to, jakým způsobem váš klient vyvázne, hlavně že nejde do vězení. Tak jste mi to vysvětloval, vidíte?" Je to tak." Já to Robin říkal. Ale ona tvrdí, že jsme neuzavřeli žádnou dohodu o osmdesáti tisících, vlastně vůbec žádnou dohodu, podle níž bychom vám měli něco platit, poněvadž jste mi své služby nabídl bezplatně. Že bych se fakticky dostal z bryndy i s tím advokátem, kterého mi určil soud. Já říkal, že o to nejde, ale Robin mi namítla, že jsou to koneckonců její peníze a že ona neví, proč by vám dávala osmdesát tisíc dolarů jen tak, že jste na tom zřejmě dobře a milodary nepotřebujete."

"Dcera svého otce, řekl bych."

"Cože? Samosebou jsou to její peníze a ona o nich rozhoduje, ale vymohl jsem

a ní aspoň souhlas, že vám uhradíme všechny výlohy, které jste měl. Takže kdy-jyste jmenoval nějakou sumu."

Ehrengraf zavrtěl hlavou. "Vy mi nedlužíte ani cent. Ujal jsem se vašeho případu z pocitu povinnosti. A vaše přítelkyně má naprostou pravdu - nejsem případ pro milodary. Kromě toho moje výdaje ve váš prospěch byly mimořádně nízké i v každém případě budu víc než spokojen, když je ponesu sám."

"No, jestli jste si naprosto jistý..."

"Naprosto, děkuji vám." Ehrengraf se usmál. "Velice mě těší, jak váš případ končí. Samozřejmě lituji skonu matky a bratra slečny Littlefieldové, ale aspoň že konec vše napravil. Jste venku z vězení, nemusíte se starat o peníze, budoucnost máte zajištěnu a můžete se vrátit k závažnému dílu, jakým je poezie."

"Inu," pronesl Telliford.

"Není snad něco v pořádku?"

"Ani ne. Jen to, co jste řekl o poezii."

"A sice?"

"Snad se k ní dřív nebo později vrátím."

"Neříkejte mi, že vás opustila múza?"

"No, já nevím," soukal ze sebe mladý muž nervózně. Jde jen o to, že mi teď nějak moc na poezii nezáleží, jestli mi rozumíte."

"Tím si nejsem jist."

"Podívejte, mám všechno, co si můžu přát, ne? Mám peníze na cestování po celém světě i na to, abych si zkusil věci, které jsem si vždycky zkusit chtěl, a poezie, ta jako by už nebyla moc důležitá." Zasmál se. "Vzpomínám si, jaké to bylo zrušení, když jsem otevíral poštovní schránku a v ní byl šek od některého malého časopisu za jednu z mých básní. Dostával jsem tenkrát obyčejně padesát centů za řádek - od časopisů, které vůbec něco platily, protože většina jich vám poslala jen číslo, kde byla ta básnička, a tím to končilo. Za ten sonet, co se vám tak líbil - ,Ve vlaku jedu Kansasem' -, mi redakce poslala pětadvacet centů za řádek. Takže jsem za tu báseň inkasoval tři dolary a padesát centů, a poněvadž jsem ji nabízel všude možně, přišlo mě porto asi právě tak na tolik, co jsem za ni dostal."

"Skandální."

"Ale vtip je v tom, že když jsem neměl nic, pomohl i malý šek. Teď je těžké brát to všechno vážně. A kromě toho mě vůbec žádné poetické myšlenky nenapadají, já je prostě necítím."

Přinutil se k úsměvu. Je to legrační. Nijak mi nevadilo, že jsem se od básnictví odvrátil, ale teď, když o tom s vámi mluvím, připadám si nějak nedobře. Jako kdybych tím, že jsem nechal básnění, nějak ublížil vám."

"Vy neublížíte mně," pravil Ehrengraf, "ale vzdát se talentu, jaký máte, nechat jej ležet ladem..."

"No, já ani nevím, jestli ještě nějaký mám," namítl Telliford. "To je to celé. Sednu si a snažím se napsat báseň a ono tam prostě nic není, víte, co myslím? A Robin říká, že jen mařím čas, že dneska stejně nikdo o poezii nedbá, a mě připadá, že snad má pravdu."

"Dcera svého otce."

"Cože? Já vám povím, že to je stejně ironie. Měl jsem potíže se psáním básní, než jsem šel do vězení, s tím sekýrováním Robinina táty a se všemi našimi problémy i s tím, že jsem pil moc vína a kouřil moc trávy. A ještě větší potíže mám teď, když se topím v penězích a od Robinina táty máme pokoj. Ale víte, kdy jsem neměl potíže ani ty nejmenší?"

"Kdy?"

"Když jsem byl ve vězení. Seděl jsem v té smradlavé díře, s vyhlídkou leda na doživotní trest, a čestné slovo, že jsem psal v průměru jednu báseň denně. V hlavě se mi to jen rojilo. A psal jsem dobré věci." Mladý muž vytáhl z náprsní kapsy sametového saka tašku z krokodýlí kůže a z ní vylovil a rozložil aršík papíru. "Vám se líbila ta kansaská básnička," řekl, "tak co byste řekl téhle?"

Ehrengraf četl báseň. Vypadalo to, že je o ptácích, a byl v ní řádek "Loutky tančí na krvavých nitkách". Ehrengraf nevěděl určitě, co chce báseň říci, ale věděl, že ten řádek mu zní krásně.

Je velice dobrá," řekl.

Já věděl, že ji oceníte. A napsal jsem ji jedním dechem, prostě jsem zapisoval slova, jako kdyby tekla z nějakého kohoutku, a teď všechno, co dovedu napsat, je šek. Není to ironie?"

"To tedy věru je."

Uplynulo něco málo přes dva týdny a Ehrengraf se s Williamem Tellifordem setkal znovu. Setkání se odehrálo zase v žalární cele, kde se ti dva seznámili.

"Pane Ehrengrafe," zvolal mladý muž, "božinku, já ani nepočítal, že se vůbec ještě ukážete. Myslel jsem, že si nade mnou umyjete ruce."

"Proč bych to měl dělat, pane?"

"Protože o mně říkají, že jsem zabil Robin. Ale já vám přísahám, že jsem to neudělal."

"Ovšemže ne."

"Mohl jsem zabít Janice, co já vím. Protože v tu dobu jsem o ničem nevěděl, měl jsem okno, či co. Takže nevím, co se dalo. Ale když byla zabita Robin, nebyl jsem doma a byl jsem při vědomí. Ani jsem moc nepil."

"My prostě dokážeme, kde jste byl."

Telliford zavrtěl hlavou. "My nemůžeme dokázat, že Robin byla živá, když jsem z domova odcházel. Já vím, že byla, ale jak to dokážeme?"

"Nějak to půjde," chlácholil ho Ehrengraf. "My přece víme, že jste nevinný."

"Ano."

"Tak se není čeho bát. Do vašeho domu musel někdo vniknout a vzít si požární sekeru, aby vinu za vraždu vrhl na vás. Možná někdo, komu byl solí v očích váš úspěch. Kdo žárlil na vaše štěstí."

"Ale kdo?"

"To nechte na mně, pane. To je moje práce."

"Vaše práce," řekl Telliford. "A tentokrát za ni dostanete pořádně zapláceno, pane Ehrengrafe. A váš systém se na můj případ dokonale hodí, to vám řeknu."

"Jak to myslíte?"

"Jestli mě prohlásí za nevinného, případnou mi peníze, které Robin zdělila po otci. Odkázala mi je. Takže vám budu moci zaplatit, oč si řeknete. Osmdesát tisíc dolarů nebo víc."

"Osmdesát tisíc bude stačit."

"A zaplatím je s radostí. Ale budu-li shledán vinným, nezdědím ani cent."

"Protože podle zákona člověk nemůže mít zisk ze zločinu."

"Správně. Takže pokud se mého případu ujmete za svých obvyklých podmínek..."

"Já za jiných podmínek nepracuji," potvrdil Ehrengraf. "A nikomu jinému bych váš případ nesvěřil." Zhluboka se nadechl a chvíli zadržel dech, než pokračoval. "Pane Telliforde, váš případ bude svízelný. Musíte si to uvědomit."

"Uvědomuji si to."

"Já pro vás ovšem udělám všechno, co je v mé moci, a vždy budu jednat ve vašem nejlepším zájmu. Ale musíte uznat, že existuje možnost, že budete odsouzen."

"A za zločin, který jsem nespáchal."

"Takové justiční omyly se stávají. Je to tragické, souhlasím, ale nepoddávejte se zoufalství. I kdybyste byl odsouzen, odvolací proces dává mnoho možností. Můžeme se odvolávat znova a znova. Možná že nějakou dobu ve vězení pobudete, pane Telliforde, ale je vždycky naděje. A vy víte, co na toto téma řekl Lovelace."

"Lovelace?"

"Richard Lovelace. Narodil se roku 1618, zemřel roku 1657. Báseň se jmenuje 'Althei z vězení', pane Telliforde."

„Zdi kamenné vězení netvoří,

a ani mříže klec.

Pro mysl nevinnou a klidnou

je žalář pouhou poustevnou.

Jsem-li svoboden v lásce své

a v duši volnost mám,

jen andělé tam nade mnou

jsou svobodni jak já."

Telliford se zachvěl. "Zdi kamenné a mříže," zamumlal.

"Neztrácejte víru, pane."

"Pokusím se."

"Máte přece svou poezii. Jste dostatečně zásoben papírem a psacím náčiním? Postarám se, aby vám nechyběly."

"Snad mi pomůže, když nějakou báseň napíšu. Snad mě to přivede na jiné myšlenky."

"Snad. A já se budu věnovat vaší obhajobě, pane, ať už mě za ni bude čekat odměna nebo ne." Vzpřimil se do celé své možné výšky. "Je to koneckonců moje povinnost. 'Nemohl bych tě, drahá, tolik milovat, kdybych svou čest nemiloval víc.' To je také Lovelace, pane Telliforde. 'Lucastě, cestou do války.' Přeji vám dobrý den, pane Telliforde. Nemáte se čeho obávat."